

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 285/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Správneho súdu v Košiciach v konaní sp. zn. 7S/110/2019 a postupu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 4Svk/26/2023 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi súdov v konaniach uvedených v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje prikázať im konať v napadnutých konaniach bez zbytočných prietahov, priznať mu finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania. Žiada aj o ustanovenie právneho zástupcu.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ podal 16. decembra 2019 na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) správnu žalobu proti rozhodnutiu Centra právnej pomoci o nepriznaní nároku na právnu pomoc v právnej veci vedenej na Krajskom súde Bratislava pod sp. zn. 5S/149/2019, ktorej základ tvorí preskúmanie zákonnosti opatrení vydaných Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky 25. júna 2019. Krajský súd rozsudkom z 23. novembra 2022 správnu žalobu sťažovateľa zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 4. januára 2023 a sťažovateľ proti nemu 19. januára 2023 podal kasačnú sťažnosť. Vec bola predložená na rozhodnutie Najvyššiemu

správnemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súdu kasačnému 16. mája 2023, pričom rozhodnutím z 30. apríla 2024 najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol. Do podania ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnutie najvyššieho správneho súdu sťažovateľovi doručené.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ namieta, že obe označené konania sú poznačené priet'ahmi, hoci nejde o právne alebo skutkovo náročnú vec. Svojím konaním k doterajšej dĺžke konania nijak neprispel. Na predsedníčku krajského súdu sa opakovane obracal so sťažnosťami na postup súdu. Postup oboch súdov je podľa sťažovateľa zdĺhavý, neefektívny a nesústredený.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Pokiaľ ide o namietaný postup Správneho súdu v Košiciach (ďalej len „správny súd“), resp. pred 1. júnom 2023 krajského súdu, ústavný súd uvádza, že uznesením č. k. III. ÚS 608/2023-77 z 23. novembra 2023 odmietol skoršiu ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorá okrem iného smerovala aj proti postupu krajského súdu v konaní sp. zn. 7S/110/2019, a to z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, keď konštatoval, že dĺžka napadnutého konania síce nie je optimálna, možno ju označiť za hraničnú, avšak, prihliadajúc aj na predmet napadnutého konania a nastolenie právnej istoty sťažovateľa právoplatným rozhodnutím krajského súdu v uvedenom časovom úseku, ústavný súd dospel k záveru, že nedosahuje takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa.

5. Uvedeným uznesením ústavný súd rozhodoval v čase, keď už bolo konanie o sťažovateľovej správnej žalobe krajským súdom právoplatne ukončené (4. január 2023) a spisový materiál bol v dôsledku podania kasačnej sťažnosti predložený najvyššiemu správnejmu súdu (16. máj 2023). Preto neprichádza do úvahy použitie výnimky zo zákonnej prekážky právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého je návrh na začatie konania neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. V porovnaní so skutkovým stavom podstatným pre rozhodnutie ústavného súdu nedošlo od 23. novembra 2023 v postupe krajského súdu, aktuálne už správneho súdu, k žiadnemu posunu, pretože stav právoplatne skončeného konania o správnej žalobe sťažovateľa sa nijako nezmenil. V tejto časti je preto potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

6. Druhá časť ústavnej sťažnosti smeruje proti postupu najvyššieho správneho súdu v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa podanej proti právoplatnému rozsudku krajského súdu. Vec bola najvyššiemu správnejmu súdu predložená 16. mája 2023, a ten rozhodol 30. apríla 2024, pričom rozhodnutie do podania ústavnej sťažnosti sťažovateľovi nedoručil. Konanie o kasačnej sťažnosti na najvyššom správnom súde teda prebieha jeden rok.

7. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (II. ÚS 92/05). Dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04).

8. Ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania trvajúceho na najvyššom správnom súde ku dňu podania ústavnej sťažnosti jeden rok ešte nedosahuje ústavne relevantnú intenzitu odôvodňujúcu očakávanie, že po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie prichádza do úvahy konštatovanie porušenia práv sťažovateľa zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

9. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

10. Odmietnutie ústavnej sťažnosti má za následok, že bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite (príkaz konať, priznanie finančného zadosťučinenia a náhrady trov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2024

Robert Šorl
predseda senátu